

EXCELLENTIA BN

„Excelența nu reprezintă o opțiune, ci o atitudine care prevalează.”

(Charles Swindoll)

An III, Nr. 2 (12), martie 2024

SUB LUPA TIMPULUI

Pe lângă activitățile de pregătire a elevilor capabili de performanță, CJEx BN a derulat și activități extracurriculare, unele dintre ele fiind finanțate de Primăria Bistrița. În anul școlar trecut s-au derulat două astfel de proiecte:

1. „STAC - Sentiment, Text, Alteritate, Creativitate”
2. „Come visit historical Bistrița!”

STAC - Sentiment, Text, Alteritate, Creativitate

Activitățile desfășurate în anul școlar 2022-2023 de grupa de Scriere creativă 5-8 (SC58) de la Centrul Județean de Excelență s-au finalizat cu apariția volumului „STAC - Sentiment, Text, Alteritate, Creativitate” oferit micilor scriitori în dar, vineri, 15 septembrie, în cadrul unei întâlniri emoționante, întâlnire găzduită de Biblioteca Județeană Bistrița-Năsăud în Clubul Cosbook.

Programat pentru ora 15.00, evenimentul a fost dedicat micilor scriitori (elevii de la grupa de excelență) și s-a desfășurat sub egida Centrului Județean de Excelență, având ca parteneri Inspectoratul Școlar Județean Bistrița-Năsăud, Biblioteca Județeană George Coșbuc, Palatul Copiilor din Bistrița și nu în ultimul rând, Serviciul Educație Tineret din cadrul Primăriei Municipiului Bistrița care a finanțat apariția volumului.

Realizat de elevii din clasele V-VIII, înscriși la Scriere creativă 5-8 (SC58), coordonați în team-teaching de profesoarele Nelia Nicula, Roxana Kovacs, Monica Szekely și insp. șc. Claudia Feldrihan, volumul este o carte de vizită a competențelor de producere și prezentare a unor texte scrise /orale, a creativității celor implicați.

Apariția STAC susține însă indirect și formarea competențelor altor elevi, care vor avea acces, prin lucrarea tipărită, la diverse tipuri de texte și astfel, își vor putea stimula/dezvolta propria creativitate.

Scriitorii în devenire au fost de această dată : Badale Luca, Blidaru Ioana, Giurgean Paul Dan, Kertesz Alexandra Roberta, Koo Bianca, Magdea Adina Anamaria, Măierean Andra, Mic Emma Sofia, Milea Alexandra, Moldovan Cosmina, Mureșan Lara Maria, Mureșian Natanael, Olar Teodora Pop Simina Georgiana, Reman Andrea Beatrix, Săsărman Adina Ioana, Săsărman Aura, Șerban Ioana Maria, Stanciu Diana Maria, Szekely-Pîrțiu Antonia Miruna, Urs Ana Mihaela. Coperta a fost realizată de Vereș Lorena, elevă în clasa a X-a la CJEx BN.

Le-au fost alături, împărtășindu-le bucuria și emoțiile, domnul inspector școlar general-prof. Mircea Cristian Nicula, domnul director al CJEx-prof. Magdea Florin și domnul director al BJBPN-Pintea Ioan, care i-au felicitat și le-au oferit volumul STAC, pixuri, cărți și semne de carte.

Volumul STAC este o continuare a tradiției începute la CJEx cu crearea primei grupe de Scriere creativă pentru gimnaziu, în anul școlar 2021-2022 (până atunci, exista doar grupă pentru liceu). De la volumul „Viața în pandemie prin ochi de copii și adulți” editat la finalul anului școlar 2020-2021 în care au scris elevii care au dorit de la grupele de excelență subordonate disciplinei Limba și literatura română, la „Exerciții pentru... suflet” (SC5-8, an școlar 2021-2022), elevii și lectorii lor au parcurs împreună un drum al devenirii personale prin redactarea și lectura textelor care au devenit un medicament pentru suflet, un sentiment, o poartă spre alteritate.

Felicitări elevilor și profesorilor lectori! Așteptăm volumele următoare!

Inspector școlar, prof. Feldrihan Claudia, lector CJEx BN

PREZENT PERPETUU

Nevroză

Badale Luca

Văzând cerul, cad.
Alunec în prăpăstii,
văd nori trecând grăbiți.
Aștern gânduri pe sufletu-mi
negru
lucindu-mi mereu.
Fărâme de idei îmi zboară
pe crestele ce le zăresc
din tainica-mi închisoare...
În lumea artiștilor,
plâng după iertare,
plâng după un oaspete al zidirii.
Îmi înțep limba cu cerneala albastră a
nemuririi,
închizându-mi cartea.

Texte care au fost publicate în volumul „STAC”:

Și, odată cu dânsa,
ucigându-mi speranța.

Două jumătăți
Stanciu Diana

Sufletul meu zboară prin locuri necunoscute,
Unde singurul meu ghid este mâna lui.
O atingere de care de mult timp tânjesc,

Dar pe care știu că nu o voi primi din nou,
Căci el este soarele ascuns de un nor,
O barieră de care nu pot trece,
Fiindcă greșelile mele au dus la ura lui față
de mine.
Te-ai fi gândit că noi mereu vom fi în armonie,
Ca ziua și noaptea, Luna și Soarele, întu-
nericul și lumina?
Dar când o tulburare se formează,
Într-un așa-zis paradis, unde nu există nici-
un compromis,
Cum ai să te poți întoarce din nou la început?
Cum o să-i poți spune că voiai mai mult?
Mi-am spus de multe ori aceste lucruri,
Iar anii treceau și treceau, și, într-o zi oarecare,
A strălucit un soare.
Un soare care,

A înlăturat un nor.
Acel soare a fost el,
El pe care de mult îl așteptam,
El pe care de multe ori îl visam,
Cu o privire plină de bucurie,
Căci și-a găsit din nou jumătatea,
Iar Soarele și Luna,
Întu-nericul și lumina,
Ziua și noaptea,
Au zburat din nou la ceruri,
Formând o inimă din nori.

Deznădejde Mic Emma

am un cerc imaginar pe lângă mine
el mă face să mă simt mereu fără speranță
îmi spune că sunt nemișcată
nu mă dezmiardă
nu mă iartă
cercul mă exilează de lume
pentru ca eu să nu-mi gădesc speranța
încerc să-l sparg dar e prea puternic
și eu... prea moale
cercul mă face să simt că nu am rost în viață
norocul meu
norocul meu
jalea nu mă atinge
am un prieten imaginar
e cercul... deznădejdi.

Rețeta milosteniei Giurcean Paul

Ingrediente:
*2 pahare de faște bune

- *3 linguri de credință
- *4 lingurițe de fericire
- *4 lingurițe de bunătate
- *2 linguri de iubire
- *4 lingurițe de toleranță

MOD DE PREPARARE:

Se pun toate într-un castron și se lasă la dospit timp de 2 ore. Desigur, dacă nu ați reușit să faceți aluatul să crească, înarmați-vă cu răbdare și mai stați puțin. Aluatul are nevoie de căldură. Doar așa poate crește. Inima bună se hrănește cu fapte bune. Când aluatul a crescut suficient, sunteți pregătiți să îl scoateți în lume. Vom avea o «pâine» a milosteniei.

Rețeta fericirii Koo Bianca

- Ingrediente:
- 60g de zâmbete
  - 40l de sănătate
  - 50g de optimism
  - 90l de speranță
  - 150ml de afecțiune
  - 70mg de distracție
  - O cană de iubire
  - O linguriță de joacă

MOD DE PREPARARE

Se amestecă într-un bol toate ingredientele și se pun la cuptor pentru 20 de minute, apoi se servește împreună cu prietenii sau cu familia.

Litere roșii

Săsarman Aura

Era o zi minunată de vară. Soarele strălucea sus, pe cerul de un albastru pur, plin de nori albi precum zăpada și pufoși precum vata de zahăr. Mă plimbam prin București, iar copacii înalți și înțelepți pe lângă care treceam păreau a-și șopti povești pline de mister și de secrete care se pierdeau în văzduh și erau purtate lin, de acesta, spre infinit. Din când în când trecea în zbor un fluturaș jucăuș, care nu mă lăsa, însă, să-i admir farmecul și frumusețea. Păsările zburau sus, pe cerul infinit, în stoluri unite și păreau că nu au de gând să se mai despartă vreodată. Unele dintre ele s-au oprit, însă, să se odihnească pe crengile groase, ale arborilor înalți, care se întindeau sus, înspre cer, unindu-l parcă cu pământul. Aveam plăcerea de a le asculta pentru un scurt timp cântecelele pline de farmece și mistere nedesluite.

Am ajuns la universitate. M-am oprit, deoarece acolo se aflau câțiva buchiniști care vindeau numeroase cărți, care mi-au atras atenția într-un mod special.

— Bună ziua! Vă pot ajuta cu ceva?

— Bună ziua! Deocamdată mă uit și analizez titlurile. Mi-au atras atenția cărțile, însă nu caut ceva anume. Aveți sugestii sau recomandări?

— Depinde de ce îți place să citești, de ce tipuri de cărți ești pasionată, însă am aici cartea perfectă, care cu siguranță îți va plăcea. Uite!

Am luat cartea în mână și am citit fascinată de titlul mare, scris cu litere roșii de pe coperta minunat ilustrată: „Secretele adânc ascunse ale lumii din jur”.

— Ei bine, ce părere ai? Mai am și alte recomandări în cazul în care cauți altceva, însă sunt sigură că această carte este perfectă pentru tine și îți va plăcea.

— Nu doresc altceva, am spus hotărâtă. Cartea aceasta este, într-adevăr, perfectă. Vă mulțumesc foarte mult pentru sugestie! Deja o ador!

— Cu multă plăcere, dragă! Asta îmi este meseria și mă bucur foarte mult că ești încântată. Sper să-ți placă!

Am cumpărat cartea, i-am urat o zi bună doamnei de la care am achiziționat-o și am plecat înspre parc, unde aveam de gând să mă așez pe o bancă și să încep să citesc.

Ajunsa în parc am procedat exact așa cum mi-am propus. M-am așezat pe o bancă, la umbra unui copac, am deschis cartea și, brusc, ceva magic și neașteptat s-a întâmplat. Cartea a început să-mi vorbească și parcă eram prinsă într-un fel de transă.

— Hei, drag nou cititor! Eu sunt Cartea, Cartea ta. Înainte să afli ce secrete ascund, aș prefera să-ți spun povestea mea pentru a face cunoștință. Sunt o carte rară. Am călătorit mult și am cunoscut o mulțime de persoane. Am avut o mulțime de posesori, de vârste diferite, de etnii și de religii diferite: băieți și fete pasionați de lectură și dornici să afle secretele adânc ascunse ale lumii din jur. Primul meu posesor a fost Jake, un bătrân înțelept, acum mult, mult timp. Uitasem să menționez. Am peste 5000 de ani. Pare imposibil, știu, însă e adevărat. Arăt bine încă, nu-i așa? După Jake, a urmat o fetiță pe nume Chloe, apoi un băiat pe nume Diego și mulți, mulți alții. Acum ești tu și mă bucur că te voi ajuta să descoperi numeroase secrete ascunse adânc, ale lumii ce ne înconjoară. Am fost în multe țări și locuri interesante de pe toate continentele. Am vizitat Africa, Asia, Australia, Marea Britanie, America, Rusia, China, Japonia și o mulțime de alte locuri pline de frumusețe. Acum mă află în România, alături de tine și mă bucur că am șansa să-ți prezint tot ceea ce am aflat din toate aceste locuri pe care le-am vizitat de-a lungul timpului, de la toți posesorii mei, fiindcă ceea ce urmează să-ți povestesc nu e povestea mea, ci a noastră. Eu nu am un sfârșit, sunt infinită și tu poți fi cea care mă ajută să scriu povești, mai departe. Fiecare posesor al meu are capitolul său scris aici, împreună cu ideile, opiniile și poveștile sale. Acum, acest posesor ești chiar tu! Ce spui? Începem să ne scriem împreună povestea?

Nu-mi venea să cred ce tocmai se întâmpla. Cu siguranță că am acceptat. Eram atât de curioasă și încântată să începem, așa că am acceptat numaidecât. Aveam șansa să revoluționez lumea, alături de noua mea prietenă, cartea.

Fiecare dintre noi avem o poveste, trebuie doar să o scriem! Să o scriem, să o citim și să o recitim, iar apoi să scriem din nou fiindcă a scrie este un dar pe care nimeni nu ni-l poate lua, un dar primit la naștere, un talent prezent pe tot parcursul vieții noastre, care nu dispăre și nu ne părăsește, indiferent de ce s-ar întâmpla. Scrisul este un prieten, un prieten loial. Hârtia ascultă, crede, păstrează și nu dezvăluie, iar eu am început să scriu.

Misterele nopții

Kertesz Alexandra-Roberta

Noaptea era întunecată și cețoasă, lăsând un sentiment misterios care te avertiza că trebuie să fii precaut. Luna plină, sus, pe cer, era aproape invizibilă, aruncând palide scipiri de lumină. Cu toate acestea, știam că luna este sus, privindu-mi pașii cu atenție. A fost o seară furtunoasă care și-a aruncat dezamăgirile peste pământul care își pregătea visele. M-am trezit într-o stare gri, hoinărind pe străzile goale, încercând să evit bălțile rămase în urma ploii. Puțin îmi trecea prin minte la miez de noapte că această plimbare până la magazin se va transforma într-o adevărată aventură.

Tainele nopții sunt multe și au fost subiectul poveștilor, miturilor și legendelor de secole. Întinerul învăluie lumea aducând cu el un sentiment de neliniște și teamă, iar familiarul devine nefamiliar și cunoscutul devine necunoscut. Noaptea este un timp de transformare, când lumea capătă o nouă formă, iar lucrurile care zac ascunse prin umbră prind

Text comun – Continuă șirul gândurilor!

Moldovan Cosmina, Topală Roberta, Olar Teodora, Șerban Ioana, Reman Andrea, Szekely Pîrțiu Antonia (adaptare incipit - «Întâmplări în irealitatea imediată» de Max Blecher)

Am uneori momente când privesc mult timp un punct fix pe perete. Și mi se întâmplă atunci să nu mai știu nici unde mă aflu, nici unde sunt. Senzația de singurătate și depărtare e diferită de orice alte senzații. Întrebarea „cine anume sunt” trăiește în mine și se cere rezolvată. Totul în corpul meu imploră o soluție.

Soluție pe care încă nu am descoperit-o. În același timp, pare că e mai bine că nu o știu. Poate că este momentul în care îmi pun gândurile în ordine. Poate că este un lucru bun și de aceea universul îmi spune că ar trebui să nu mai caut pentru ea, iar eu simt că ar fi bine să ascult universul și să mă opresc. Uneori e greu să îmi dau seama pe ce planetă mă aflu, alteori uit să mă opresc din vorbit.

Am obosit să mă gândesc la faptul că sunt diferită față de ceilalți, am obosit să fiu exclusă din grupurile de prieteni care de fapt s-au dovedit a fi doar umbre.

Am înțeles totuși că nimeni niciodată nu va înțelege nimic din viața mea. Mentea și sufletul meu sunt ghidurile mele în viață, dar dacă las totul pe mâinile destinului, atunci cum îmi pot cunoaște abilitățile, dacă nu mă opresc să le revizuiesc, să le îmbunătățesc? Mi-aș dori să ies în evidență la fel ca cei străluciți, să fac o diferență în această lume! Soluția încă îmi scapă din mâinile mele în acest labirint al gândurilor... Cum o să reușesc să mă descopăr pe mine însămi? Cine sunt eu...? Ceva negru mă cuprinde. Dintr-o dată nu mai gândesc clar. Cade o petală de floare. Cade foșnind încet în senzația... în aerul cel rece al singurătății mele. Oare o să cad și eu? Gata! Știu unde sunt! Trebuie să mă adun. Las gândurile negre [...]. Le las să cadă, fără mine. E un război între gândurile mele și mine.

Trăiesc unul dintre acele momente în care nimeni și nimic nu mă poate readuce la realitate. În colțul cel mai ascuns al bibliotecii din casa bunicii mele, printre rafturile împovărate de un strat vizibil de praf, printre cărți învelite de niște coperti zgrunțuroase din cauza anilor trecuți peste ele, acolo mă ascund, acela este locul în care mă întâlnesc cu mine însămi. Acolo îmi pot așeza gândurile, astfel încât să mă descopăr mai bine și să pot depăși toate aceste clipe care îmi zdrelesc sufletul. Este exact ceea ce îmi cere mintea. Exact ceea ce nu voi putea niciodată gândi, cât timp nu sunt în locul potrivit, la momentul potrivit. Ceva ce mă lovește profund, hotărând să scap de alegerea incorectă și să iau în brațe ceea ce, la momentul acela, mai că mă face să mă simt mai bine. Și din acest motiv, atunci când privesc peretele alb, dureros de alb din camera mea, îmi dau frâu liber gândurilor. Mă gândesc la tot ce nu mă pot gândi în timpul zilei. Nu pentru că ar fi gânduri interzise, ci din cauză că sunt gânduri rugoase, cu colțuri, cu nervuri care sunt înfipite peste tot în mine... sunt prea multe cele la care trebuie să reflectez.

Și nu am timp. Nu avem timp. Timpul nu ne este acordat. Îl luăm noi de unde putem. Din acest motiv, atunci când sunt singură, îmi place să rătăcesc... pentru că suntem doar eu, gândurile mele și peretele alb.

Doar eu și punctul fix. Nimic nu mă poate aduce înapoi. Peretele a devenit interesant, ca un chip omenesc frumos modelat. Mă ascund în mine și încerc să nu mă las să-mi scap...

viață. Noaptea, este un timp al magiei, când luna și stelele scaldă pământul într-o strălucire eterică. Misterele nopții nu sunt însă doar invenții ale oamenilor trecutului, sunt de asemenea, o parte reală a lumii noastre.

Întorcându-mă de la magazinul din colțul străzii, am observat o siluetă care mă urmărea, precum o fantomă în misterioasele tărmuri ale lumilor de basm. La început, am crezut că este doar imaginația mea, jucându-se cu gândurile mele, dar când m-am întors, am văzut un corp misterios pândind din umbră. Am încercat să alerg, dar picioarele-mi păreau de plumb. Dintr-o dată, silueta misterioasă apără în fața mea sub forma unui corp înalt, fără față, stând nemișcat. Am auzit niște pași, din ce în ce mai aproape, iar în următoarea secundă eram din nou singură, în întunericul etern al nopții.

În timp ce îmi continuam drumul spre casă nu-mi puteam explica ceea ce tocmai s-a întâmplat. Încercam să privesc cu precauție prin ceața care curgea precum o perdea peste pământul adormit.

Ajungând în fața casei, am privit în jur încă o dată, pentru a mă asigura că sunt în siguranță. M-am îndreptat spre fereastră și am privit prin perdele. În depărtare, am văzut un fulger care a îndepărtat ceața, creând un cer albăstrui peste care s-a ridicat silueta misterioasă. Am hotărât să sun la poliție, dar când am ridicat telefonul, nu se auzea nici un ton de apel. Eram singură, în abisul întunericului, fără vreo posibilitate de a cere ajutor.

Deodată, am auzit pași venind din partea cealaltă a casei, niște pași ușori, care zgâriau tot ce lăsa în urmă. Pașii s-au apropiat din ce în ce mai mult, până când au ajuns chiar în fața ușii. Pașii s-au oprit, dispărând, liniștea moartă luând în brațe sunetele agitate, care au dispărut în abisul cerului.

Până astăzi, încă nu știu ce s-a întâmplat în acea noapte. Această întâmplare încă mă urmărește și încearcă să-mi pătrundă din nou, adânc în minte.

Un timp îți cer

Mureșan Lara-Maria

Afară plouă. Picuri mari de ploaie par a se întrece între ei, aterizând pe pământul umed. Ultimele raze de soare se ascund după umbra nopții. Era o seară friguroasă, în care o singură ființă cutreiera tărâmul întristat. Acea ființă eram eu, o fată răătăcită prin lumea largă, în căutarea celui mai complicat lucru: timpul.

Timpul, amintiri înșiruite pe o viață unică, fabuloasă. Timpul, o familie de culori și sentimente profunde, așternute într-un suflet obosit. Timpul, împrăștiat în oameni dragi, persoane câștigate sau pierdute... Mă aflam în căutarea timpului.

— Încotro te îndrepti, tânără domniță? mă întreabă deodată un băiat chipeș, ce stă așezat pe o creangă groasă de copac.

— Caut timpul, îi mărturisesc eu încet.

— Timpul? Adică cauți timpul?

— Mă află în căutarea lui, ce nu înțelegi?

Deja începeam să-mi pierd răbdarea, acest băiat nelăsându-mă să-mi continui călătoria. Nu știu de ce, dar ceva nu mă lăsa nici pe mine să plec din acel loc.

— Nu se poate să cauți timpul, el e deja aici, mă lămurește el, în timp ce coboară rapid din copac.

— Cred că te înșeli în privința acestui lucru. Dacă e aici, de ce nu îl am?

— Ești sigură că nu îl ai? Este aici, pretutindeni în jurul tău, dar problema este că nu știi cum să-l prețuiești.

— Am rămas pe gânduri. Dacă e la mine, de ce bunicul meu a plecat fără să-mi pot lua rămas bun?! De ce prietenii mei se îndepărtează atât de ușor de mine? De ce nu mă mai pot bucura la fel de mult de un asfințit de soare...?! Am început să plâng. Simțeam lacrimile înțepându-mi obraji calzi, așa cum un râu involburat se izbește de stâncile întunecate. Nu mă puteam opri. Unde ești, timpule? De ce nu te încrezi în mine...?

Deodată, am simțit o apăsare ușoară peste umeri. Era băiatul, care încerca să mă îmbrățișeze pe la spate. Mă strângea liniștit la piept în timp ce ochii mei nu încetau să producă oceane infinite. Am plâns în timp ce el doar aștepta și aștepta să-mi revin.

— Sunt aici, spune el șoptindu-mi în ureche.

E aici. Timpul meu...

Lumina aurie

Magdea Adina

Îmi plac diminețile de vară! Îmi plac și serile de vară! Sunt mult mai liniștite decât după-amiezile toride, cu un aer pe care-l poți respira și cu o lumină ce mereu mă inspiră și mă binedispune, așa putea zice că le ador, chiar!

Priveliștea pe care o văd de la geamul camerei mele nu poate fi comparată cu nimic. Copaci, verdeață și în depărtare un vârf de munte. E fără pic de zăpadă acum!

Colțul din partea stângă al ferestrei mă readuce la realitate. Casa vecinilor noștri e încă în construcție. Nu am mai văzut vreodată ceva asemănător. Spațiile unde ar trebui puse cărămizile arată ca niște rafturi, pe care zile în șir membrii familiei le-au completat cu cărți. Devenea din ce în ce mai colorată. Nu m-am putut abține și i-am întrebat de ce fac asta. Aveau tare multe motive, dintre care unul pur practic: interiorul nu va putea oferi niciodată

atâta spațiu pentru cărțile pe care le vor citi. Apoi, alți oameni, la fel de împătimiti ai cititului, vor putea împrumuta.

Timpul a trecut. Rafturile nu mai trebuie completate, sunt pline.

Admirând-o într-una din zile, tare aș fi vrut să întâlnesc pe cineva și să întreb dacă pot lua o anumită carte.

Mi-a atras atenția un titlu argintiu: „Puterea voinței” de Kelly Mc. Gonigal. Trebuie s-o citesc, mi-am spus, dar nu-mi răspunde nimeni, de câteva zile.

O voi lua și o voi pune înapoi. Zis și făcut. Mă așteptam să se întâmple ceva, dar nimic. Toate celelalte au rămas pe loc, nu se stricase nimic.

Am citit cartea ce m-a făcut, de fapt să-mi dau seama de autocontrolul pe care-l aveam ca o forță nemaipomenită; o unealtă în formarea noastră. O fi fost oare una dintre cărțile ce i-a inspirat când au construit? Am pus-o la loc singură, deoarece nu era încă nimeni din familia lor prin preajmă.

Dar, ceva se întâmpla!

Dintr-o dată, cartea a fost cuprinsă de o lumină aurie, o strălucire aparte. Seamănă cu imaginea pe care o am în minte când spun titlul: „Cetatea celor o mie de sori”. N-am apucat să fac această comparație că am și observat coperta acesteia.

Incredibil! Trebuie să mă gândesc la un titlu și acesta îmi și apare? Perfect!

Cineva ieșise totuși din casă! Era Ada, chiar de-o vârstă cu mine. Mi-a spus:

— Tocmai am citit și eu cartea pe care ai împrumutat-o!

— Îmi cer scuze că nu am așteptat pentru a cere permisiunea, dar...

— Nu te necăji! Poți oricând să împrumți cărți, fără să ne spui. În plus, ne faci un mare bine. De câte ori o carte e recită și pusă la loc, are o energie aparte care se aseamănă unui panou solar. Nici nu avem vreo instalație electrică, ne bazăm pe mult citit.

Am rămas surprinsă. Un detaliu tehnic legat strâns de o parte artistică!

De necrezut, nu? M-am întors acasă, gata să le povestesc părinților mei, însă au început ei mai întâi:

— Ne-am întâlnit cu domni Ionescu și, vorbind așa, ne-am gândit că v-ar plăcea, ție și Adei să aveți un loc relaxant în care să petreceți zilele de vacanță: o căsuță în copac, o casă în miniatură a celei pe care au construit-o. Ce zici?

— Ce zic? E perfect! E tot ce-aș putea zice! Da! Sunt sigură că-mi vor plăcea și după-amiezele toride, la umbra ramurilor de copac! Da! Și MULȚUMESC!

Un copac cu flori...

Șerban Ioana-Maria

În mijlocul unei grădini divine pline de liniște, se aude într-un imn creșterii glasul celor care nu cuvântă. Acolo, un cireș falnic își înalță crengile bogate spre cel ce-i dăduse viață cu atâta măreție, mulțumindu-i neconținut.

Mai splendid decât toți ceilalți, creștea aproape în fiecare clipă, fiind observat, chiar de cele mai mici și neînsemnate viețuitoare datorită combinațiilor fabuloase de culori, dintre frunzele de un verde lucios și albele flori cu nuanțe de roz palid. Scoarța, cu nimic mai prejos decât restul frumuseților, îmbrățișa strâns trunchiul bătrân, acoperindu-l cu un strat gros parcă dorind să-l întinerească.

Totuși, pe lângă aceste minunății care nu păreau reale, cireșul era protejat de o cupolă formată din iubire care oferea farmec și splendoare acestui tablou învăluit de o lumină binecuvântată. Energia iubirii se furișa printre frunzele tinere și dezinvolt, ajungând la antenele cu polen. Ca niște licurici, se așeza pe fiecare și le lumina, aidoma unor candelă pline, iar apoi, toată această energie fosforescentă ajungea la rădăcini făcându-l să crească și să devină mai înalt și mai mândru decât restul copacilor.

Acea cupolă de iubire îi dăruia toată lumina și căldura de care avea nevoie pentru a se dezvolta într-un mediu prielnic, simțindu-se fericit și ferit de orice răutate.

Doar familie

Săsărman Adina

Citeam... Eram absorbită de cuvintele cărții care mă ținea în priză de câteva zile. Eram în parcul de lângă casă, într-o seară de vară și citeam întinsă pe o bancă uriașă făcută din lemn masiv. Asfințitul îmi lumina paginile pline de cuvinte în nuanțe de roz aprins și galben roșiatic. Toată casa era la dispoziția mea, puteam să fac tot ce-mi trecea prin cap, pentru că mama și tata erau plecați la o conferință și aveau să se întoarcă mai târziu.

Dar totuși, eu am ales să stau și să dau pagină după pagină din cartea care mă ținea în suspans, în parcul unde s-a așternut tăcerea de câteva ore. Ador să citesc. Nu rezist fără lectură nici măcar o zi. De când am început să citesc, port această vorbă după mine: cu fiecare carte citită, se mai adaugă o stea în constelația minții eterne. Aceste cuvinte mă îndeamnă la mai mult, la dorința de a fi o persoană cultivată și creativă.

Am ajuns la ultimul capitol al cărții, unde aveam să găsesc toate răspunsurile pentru deslușirea misterului, când, deodată, din carte apare o lumină orbitoare, care mă face să închid ochii. I-am ținut închiși până când am considerat că acea căldură emanată a dispărut. M-am trezit într-un grajd părăsit, singură și închisă înăuntru. Merg spre porțile bine închise pe dinafară, cu un lacăt greu de nimicit. Mă împing cu putere în ele, dar era în zadar... nu pu-

PERSPECTIVE ȘI PROVOCĂRI

Proiecte care se vor derula la CJEx BN în anul școlar 2023-2024

În urma adoptării Hotărârii Consiliului Local al municipiului Bistrița privind Bugetul de venituri și cheltuieli pentru anul 2024, la Centrul Județean de Excelență Bistrița-Năsăud au fost aprobate, pentru finanțare, următoarele acțiuni extracurriculare:

1. „Insomnia unui gând”
2. „This is Bistrița!”
3. Catalog ilustrat
4. Club de dezbateri academice

Director CJEx BN, Prof. Magdea Florin

O elevă de excepție ... și pasiunea sa pentru biologie

Excelența la biologie este o activitate plăcută pentru timpul liber. Ajută mult cu pregătirea pentru concurs și înțelegerea lecțiilor de la clasă. Programul nu este încărcat, cu două ore de curs pe săptămână, de la ora două, chiar după școală. Nici o clasă de gimnaziu nu este exclusă, profesoarele ajutându-ne pe toți pe rând. Cele două profesoare ne explică totul foarte bine, adeseori prin experimente la care participă toți copiii. În fiecare oră ne pregătim pentru concursul de biologie „George Emil Palade”. După ce facem subiecte de antrenament pentru concurs, ne ocupăm de treaba distractivă, cum ar fi realizarea de proiecte sau întocmirea unor videoclipuri scurte.

Îmi place excelența pentru că nu este o oră plictisitoare pe orarul nostru, ci o oră distractivă și frumoasă.

Manea Alida Maria, clasa a VI-a A,
Școala Gimnazială Nr. 1 Bistrița,

Grupa de excelență BIOLOGIE – gimnaziu
Premiul special la Concursul Național de Biologie „George Emil Palade”,
etapa națională, 2023

teau fi deschise. Măinile mi-au transpirat de la spaima care s-a adăpostit în mine, nedorind să mai plece. Într-un colț al grajdului, se zărea o mică adâncitură în pământ. M-am apropiat și, suflându-mi mânele de la bluză, am început să sap mai adânc. Într-un final, gaura s-a mărit destul cât să-mi ofere șansa de a ieși din vechiul grajd. Afară, vântul bătea cu putere, aerul rece îmi lovea fața firavă.

Am început să alerg, neștiind unde sunt și încotro mă îndrept. Am luat-o prin pădurea deasă, picioarele mele luând-o la goană printre copacii care atingeau cerul nopții. Vreascurile se rupeau sub tălpile mele și brațele mi se mișcau frenetic pe lângă corp. Deodată, zgomotul unor împușcături din apropiere m-a făcut să tresar, neștiind ce se întâmplă. Am început să alerg și mai rapid printre copaci până când, am observat că, legată de un trunchi bătrân, se afla o fetiță. Era o fată mică, cu fața inundată în lacrimi și cu mâinile legate strâns de copac. Avea o mică zgârietură pe genunchiul drept, de unde curgea încet un sânge roșu, strălucitor. Mă apropii mai mult de ea și când o văd mai bine, rămân mută de uimire: era sora mea. Sora mea mică, care sângera și era legată strâns de un copac în mijlocul unei păduri imense. M-am aruncat asupra ei și am început să dezleg nodurile făcute în jurul mâinilor. Pielea ei era rece și albă ca varul, neștiind de când se afla acolo. Am luat-o în brațe și i-am oferit cea mai lungă îmbrățișare, ștergându-i lacrimile din colțul ochilor. Dar totuși, emoțiile m-au luat prin surprindere, lacrimile ei teleportându-se în ochii mei. Am sărutat-o încet pe creștet și apoi am luat-o în spinarea mea, pentru a pleca cât mai repede de acolo. Împușcăturile se tot auzeau în spatele nostru, dar nu am avut curajul să privesc în urmă. Am continuat să alerg, printre tufe uscate, pe dealuri nesfârșite și pe cărări pietruite. Alergam, alergam, alergam...

Pe urmă, m-am trezit în camera mea, având cartea deschisă pe genunchi. Nu știam ce s-a întâmplat mai devreme. Apoi am realizat: tocmai ce am aflat finalul cărții. Cartea m-a primit în ea, m-a lăsat s-o citesc cu tot trupul și sufletul meu, să o simt cu adevărat. Personajele din carte au fost înlocuite cu persoane reale, care joacă un rol important în viața mea. M-am ridicat din pat și m-am îndreptat grăbită spre camera surorii mele. Am deschis ușa încet, o undă de lumină permițându-mi să-i văd chipul drăgălaș adâncit în perna moale. M-am apropiat ușor și i-am acoperit micul trup cu pătura caldă, mângâindu-i ușor părul împrăștiat.

Cu un zâmbet sincer pe față am închis înapoi ușa fără să fac vreun zgomot. Întoarsă înapoi în cameră, am realizat un lucru important. Realitatea face parte din lectură și lectura face parte din realitate. Fiecare își creează propria poveste, propria realitate pe care o va purta în suflet pe tot parcursul vieții. Realitatea poate fi citită, ea poate fi scrisă în cuvinte, dar transmite și emoții puternice.

Familia este o carte care trebuie îngrijită și păstrată în cele mai bune condiții.

O zi ciudată în iulie

Măierean Andra

Pe drumul parcă nesfârșit spre casa bunicilor, Radu își ținea privirea ațintită pe geam, cu mâinile încrucișate. Nu voia să își petreacă vacanța la bunicii săi, mai ales că avea de stat cu sora lui, Ana.

În fiecare lună iulie, părinții îi duceau pe cei doi frați în satul bunicilor, pentru a avea parte de aer curat și de o pauză de la aglomerația din oraș. Băiatul ura mereu mijlocul verii din acest motiv, considera că bunicii săi sunt plictisitori, că ceilalți copii din sat erau enervanți precum sora lui și că animalele de acolo făceau prea multă gălăgie. Spre deosebire de el, Ana adora statul la țară. Se înțelegea cu toată lumea și iubea să petreacă timp cu bunicii ei. Odată ajunși în fața casei, cei doi copii își luară la revedere de la părinți și se apucară de treburile lor. Radu păși cu ezitare în curtea casei, în timp ce sora lui alerga cu nerăbdare la ușă. Bunica îi aștepta cu brațele deschise, dar băiatul doar trecu tropăind pe lângă ea. În timp ce sora lui stătea la îmbrățișări, el își aruncă ghiozdanul pe scaun, după care se așeză, la rândul lui, pe gresia rece, îmbufnat.

Plictisit de-a dreptul de stat degeaba, Radu decise să meargă până la râu. Ieși din casă fără să anunțe pe nimeni și trânti porțile când ieși din curte. Trei copii îl chemară să se joace cu ei, dar îi refuză pe toți, tăios. Ajuns la râu, luă în mâinile sale o piatră fierbinte și o aruncă în apă cu toată forța pe care o avea. Odată cu piatra, el arunca și toate frustrările și furia ce le trăise pe parcursul zilei. Furia că e nevoit să își petreacă vacanța după dorințele părinților, furia că e nevoit să stea într-un loc unde nu se înțelege cu nimeni. Luă o a doua piatră, și aruncă din nou, satisfăcut că se putea elibera de toate nemulțumirile. Înainte de a apuca încă una, din spatele său apărură Ana. Enervat la culme, o ignoră total, în timp ce se pregătea să mai caute o piatră.

— Nu ar trebui să îți reverse sentimentele în acest fel, spuse fetița. Așa, totul ți se va întoarce. — Întoarce-te tu la bunica și lasă-mă în pace! îi răspunse Radu.

Băiatul se aplecă și mai luă o piatră de jos. A aruncat cu toată puterea, dar a treia piatră a venit sărind înapoi. Șocat, băiatul nu a avut timp să se ferească și l-a lovit direct în față, după care căzu pe jos. După aceea, totul a fost în ceață. O auzi pe sora lui strigând panicată, pe bunica îngrijorată și pe ceilalți copii curioși care se adunaseră în jurul lui.

Se trezi după un timp în pat, cu o durere îngrozitoare și cu un țuiet care îi răsună în cap. Lângă el, stăteau Ana și bunica sa, așteptând nerăbdătoare ca el să se trezească. Îl ajutară să se ridice și să meargă până afară, unde îl aștepta toată lumea să vadă dacă e bine.

Totuși, el era confuz. Confuz că la atâta lume îi păsa de el, deși el ura pe toată lumea. În acel moment, lui Radu nu i s-a deschis doar mintea, ci și inima și a realizat că acea lună iulie, pe care o ura, va deveni cea mai bună perioadă din an.

Director CJEx BN: prof. Magdea Florin

Profesori coordonatori: Loredana Zbîncă, Nelia Nicula, Teodora Zăvoianu

Tehnoredactare: prof. Sîngeorzan Ioan, Claudiu Moldoveanu

Au colaborat la acest număr: prof. dr. Feldrihan Claudia, prof. Kovacs Roxana, prof. Szekely Monica

Informații despre CJEx BN găsiți pe site-ul <https://www.excelentabn.ro/>

Sursa fotografiilor: arhivele personale ale elevilor

Informații despre CJEx BN găsiți pe site-ul <https://www.excelentabn.ro/>

ISSN 1220-8132